

Vejen til pandekagehuset

Af Lone Steiness

En slange krøb rundt mellem skovens træer og kedede sig lidt. Ingen at skræmme, ingen at bide, ingen hud at smide. Pludselig fik den øje på en kæmpestor himmelblå bold. Jeg kan en leg, tænkte slangen. Jeg er stærk og smidig. Jeg klemmer luften ud af bolden, tænkte slangen. Jeg kan gøre det på 5 sekunder. Det er min rekord. Det kan godt være, at det var med en ballon, men det betyder ikke noget.

Slangen tog fat om bolden og smøg sin smidige krop rundt om de runde kanter. Nu klemmer jeg, tænkte den og begyndte at tælle højt: ”Én kasse øl, to kasser øl, tre kasser øl...”, som den havde hørt menneskebørn tælle sekunder. ”Fire kasser øl”... ”HJÆÆÆÆLLPPP”, var der pludselig en stemme, der råbte.

Det lød som bolden, der talte. Kan bolde tale?, tænkte slangen. Ja da, i eventyr, tænkte den. Slangen stoppede klemmeriet og kiggede undersøgende på bolden. Bolden begyndte at trille, og aftrykket af to hænder kom til syne på boldens overflade. ”Hvem er du”, spurgte slangen bolden. ”Jeg er en prinsesse spærret inde og forseglet i denne bold. Pandekagedronningen har nedkaldt en forbandelse ned over mig, og spærret mig inde i denne bold, så jeg ikke længere kan stjæle pandekager”.

Hmmm..., tænkte slangen. En prinsesse....de skulle smage rigtig godt, havde den hørt. Og give en mæthedsfornemmelse, der varede i flere dage, som rigtige muskelmadder. Men bolden smager ikke godt. Det er jo gummimad, og giver mig bare forstoppelse, tænkte den. Så jeg må have hende ud af bolden.

”Jeg skal nok hjælpe dig ud”, sagde slangen højt til prinsessen. ”Men det kan du ikke”, sagde prinsessen. ”Alle skovens øvrige dyr har prøvet både med kløer, næver, hove, tænder og horn. Intet virker, andet end at smøre bolden ind i en balsam af marmelade og honning. Det findes i pandekagehuset, men der huserer pandekagedronningen, som kan nedkalde forbandelser over alle levende væsener, hvis de tager noget, hun har kært, så man skal være ganske listig og forsigtig”, fortalte prinsessen. Men hvis slangen ville hjælpe hende, ville prinsessen love at skænke det halve kongerige til slangen, når det blev hendes. Ingen dårlig fangst, tænkte slangen igen, både en prinsesse og et kongerige....

”Ok”, sagde slangen til prinsessen. ”Jeg vil gerne hjælpe dig. Men hvordan finder jeg vej til pandekagehuset”, spurgte den. ”Du skal finde nogle snavsede fodspor i skovbunden. De viser vej, hvis de ikke er blevet vasket væk af regnen”, sagde prinsessen. Slangen ledte i skovbunden, men

kunne ikke finde noget, der mindede om fodspor. ”Hvilken type fodspor skal jeg lede efter”, spurgte slangen. ”Det er store, stærke mænd, som valfarter til pandekagehuset, der har lavet en sti og sat sporene. Pandekagedronningen har med kvindelist, snilde og masser af pandekager lokket en hord af landets stærkeste mænd til hendes arbejdslejr i pandekagehuset. De arbejder så hårdt om natten med at lave pandekager til dronningen, at de sover hele dagen, hvor det er muligt at stikke af fra arbejdslejren. Men det betyder også, at hvis du skal have mulighed for at snige dig ubemærket ind, skal det være ved dagslys, hvor kun dronningen er vågen”.

Mens slangen ledte efter fodspor, kom det sure løg forbi, som slangen spurgte om hjælp til at finde sporene. I skovens dybe stille ro, var der normalt ikke nogen fred at få, for det sure løg plejede at spy eder og forbandelser ud over skovens dyr. Og havde bestemt ikke tænkt sig at hjælpe slangen. Men heldigvis havde skoven også mange andre beboere, som en gang i mellem kiggede frem. Og her var der hjælp at hente. Slangen fandt det første fodspor, og herefter gik det nemt derudaf.

Slangen trillede bolden med prinsessen foran sig med hovedet. Prinsessen var begyndt at blive rundtosset og utilpas, da slangen pludselig opdagede en velduftende kasse mellem fodsporene. Den så hvid og uskyldig ud med en duft af frisklavede pandekager, som var virkelig meget fristende, men efter at have hørt om pandekagedronningens kvindelist og arbejdslejr, var den på vagt, tog kun en lille bid, og mærkede straks en brændende og glødende fornemmelse på tungespidsen.

”Pas på”, råbte prinsessen pludselig. Pandekagedronningen lokker med pandekageduft og hvis man tager en bid, bliver tungen brændt af. Ups...godt jeg ikke fik spist mere, tænkte slangen, og spyttede den lille bid ud igen sammen med masser af slangegift, som den håbede, ville dræbe den brændende fornemmelse. Slangen gled videre langs fodsporene med bolden foran, mens solen var begyndt at gå ned. Pludselig tårnede det skønneste slot op foran dem og der var den lifligste duft af pandekager, jordbærmarmelade og honning omkring dem. Hmmm...slangen lukkede øjnene og drømte om pandekagetårne og masser af sød honning og marmelade. Et liv i sus og pandekagedus!

Men der er jo stadig prinsessen og kongeriget, som også kan blive mit, tænkte slangen og åbnede øjnene. Jeg lister mig ind efter honning og marmelade til bolden, så kan jeg måske smage lidt undervejs, mente slangen. ”Efterlad mig bare her”, sagde prinsessen. ”Jeg er ikke til nogen nytte derinde”. Slangen krøb ind i pandekagehuset. Inden for døren lå en stor blomstret pandekagedørmatte, som var meget svær at krybe hen over uden at tage en bid. Nå, her bor nok en kvinde, tænkte slangen. Den undlod at tage en bid af måtten og tænkte i stedet på muskelmaden, prinsessen, som ventede udenfor.

Slangen krøb gennem flere rum fyldt med pandekager, og kom til sidst til spisekammeret, hvor lange reoler fyldt med honning og marmelade stod. Nu er jeg fremme, tænkte slangen, så skal jeg blot have en god portion med ud til prinsessen og bolden. Men hvordan får jeg det derud uden at larme med krukkerne?, tænkte den. Hm...hvad ville en snedig ræv gøre? Jeg har det. Jeg pakker det ind i pandekager, som er bløde og ikke klirrer. Slangen tog hurtigt 2 pandekager i den nærmeste bunke, tog en kæmpe skefuld honning og ligeledes en kæmpe skefuld marmelade i hver sin pandekage og begav sig retur til prinsessen.

Men den var ikke kommet længere end til det næste rum, før en kæmpemæssig spøgelsesformet væsen, kom til syne. ”Hvem vover at stjæle af mine pandekager”, råbte væsenet. Slangen forsøgte at gemme sig i den nærmeste pandekagebunke, men væsenet tog en stor hånd lige ned i pandekagebunken og hev fat i slangen. Slangen sprællede og snoede sig, for at slippe fri, men væsenet havde godt fat. ”Ingen røvere forlader mit hus”, råbte væsenet, som var husets pandekagedronning, og spyede klatter af sput, honning og marmelade ud af den uformelige mund. ”Du dømmes til arbejdslejr eller ophold i en slidt fodbold, som igen gider lege med”. Slangen tryglede og bad om nåde, men intet hjælp. Slangen hader bolde og arbejde. Til sidst så den ingen anden udvej, end at spy slangegift i hovedet på pandekagedronningen. Og så skete alting meget hurtigt... Dronningen vendte rundt, lagde sig ned med et smil på læben og tog sig til munden med en giftig latter. ”Endelig har jeg mødt én, der tør kæmpe imod og ikke lader sig skræmme af min store krop og ildspyende tale. Velkommen til pandekagehuset”, sagde pandekagedronningen. ”Bliv endelig til middag i aften. Vi skal have pandekager”.

Således blev slangen inviteret til at bo i pandekagehuset på ubestemt tid. Slangen og pandekagedronningen blev pot og pande, og slangen glemte alt om bolden og prinsessen foran pandekagehuset, for den havde fundet paradiset i pandekagehuset. Slangen og pandekagedronningen blev senere gift, og slangen spiste sig hver dag mæt i bunker af pandekager indtil en dag, hvor den revnede og en himmelblå bold og en prinsesse faldt ud.